National
28 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar**

2025-09-22

Republica pensiilor speciale / Bolojane, să ai demisia scrisă!

În România anului 2025, nu Parlamentul decide, nu Guvernul guvernează, nici măcar președintele nu mai are vreun cuvânt greu de spus. Adevărata putere e în altă parte și știm cu toții unde – în mâna unei caste privilegiate, care și-a construit de ani de zile un zid de aur în jurul propriilor privilegii. Magistrații – judecători și procurori. Cei care, teoretic, ar trebui să fie garanții statului de drept au devenit, în fapt, gardienii propriilor buzunare. Miercuri, Curtea Constituțională nu va tranșa doar soarta unei legi, ci inclusiv pe cea a Guvernului Bolojan. Oricum, nicio pierdere, zic români!

Privind în urmă, ne amintim că reforma pensiilor speciale a fost prezentată ca marea dovadă de curaj a Executivului. Creșterea vârstei de pensionare la 65 de ani, vechime minimă de 35 de ani, plafon la 70% din venitul net. Sună rezonabil, sună european.

În Austria, Belgia, Franța sau Germania, oamenii se retrag din activitate la 65–67 de ani, în Italia și Finlanda la 70. La noi? Magistrații își pot agăța roba în cui la 47 de ani, apoi trăiesc liniștiți, pe banii noștri, cu pensii care fac să roșească salariile de CEO din multinaționale.

Câtă „independență” se cumpără cu 70.000 de lei?

Cineva, undeva, va întreba, probabil: dar cum să trăiască un magistrat „demn”, „independent”, cu o pensie de doar 14.000 de lei pe lună? Atâta este media la „speciali”. Sigur, nu toți au norocul să prindă câte 40, 50, chiar 70.000 lunar. Dar și așa, o pensie de 25 de ori mai mare decât a unui român obișnuit nu este suficientă pentru un trai „demn”, „decent”, „independent”? Câtă independență se cumpără cu 25.000 de lei și câtă obediență se vinde?

Adevărul crud e că această castă a pus statul în genunchi. De fiecare dată când Guvernul – indiferent care – a încercat timid să-i reducă privilegiile, judecătorii au scos arma supremă: Constituția. O Constituție interpretată elastic, dar întotdeauna convenabil. Iar de data asta, dacă CCR declară legea neconstituțională, tot teatrul reformei se prăbușește. Și, împreună cu el, și legitimitatea Guvernului Bolojan.

„Guvernul, pur și simplu dispare!”, a spus tranșant Kelemen Hunor. „Va fi foarte greu de continuat”, l-a completat Dominic Fritz. Nici n-a fost nevoie de mai multe vorbe. Mesajul e clar: fără reforma pensiilor speciale, Guvernul Bolojan cade, nu are credibilitate.

Iar România va fi din nou prizoniera unui blocaj politic, cu alegeri anticipate la primăvară, după cum șoptesc, deja, sursele noastre din interiorul partidelor. O țară întreagă ținută captivă între aroganța magistraților și neputința politicienilor.

Și, atunci, întrebarea e simplă: cine mai guvernează România? Guvernul ales de cetățeni sau Curtea Constituțională care își apără propriile privilegii, iar când nu face asta găsește timp să anuleze rezultatul alegerilor prezidențiale? Cine dă legile – Parlamentul sau casta care le rescrie după bunul plac? Și, mai ales, până când vom mai accepta această farsă în care 5 milioane de pensionari trăiesc cu mai puțin de 2.000 de lei pe lună, iar câteva mii de „aleși ai sorții” încasează sume obscene, necontributive, pe care nu le-ar putea justifica nici dacă ar judeca singuri toate dosarele din țară?

Ironia maximă e că exact magistrații, cei care ar trebui să vegheze la echitate și justiție socială, au devenit simbolul nedreptății și al parazitismului instituțional. Ei, cei care condamnă hoția măruntă, s-au transformat în marii beneficiari ai hoției legalizate. Și mai

au și tupeul să invoce „independența justiției” atunci când cineva le atinge privilegiile. Dar independența justiției nu se măsoară în mii de euro pe lună. Se măsoară în integritate, în curaj, în demnitate. Ori tocmai asta lipsește judecătorului român.

Cât mai ține răbdarea românilor?

Ilie Bolojan le cere „solidaritate”, „austeritate”, „responsabilitate”, dar pe magistrați îi mângâie. Îi întreabă cineva pe cei cu pensii de 2.000 de lei ce cred despre solidaritatea de 70.000 de lei pe lună? Îi întreabă cineva pe cei care pleacă din țară la 30 de ani pentru salarii decente în străinătate cum se simt când văd că, la 47 de ani, un magistrat se retrage pe viață, ca un mic prinț, întreținându-se din munca lor? Îi întreabă cineva pe cei care chiar contribuie dacă mai cred în legitimitatea unui sistem care funcționează doar pentru unii?

Guvernul Bolojan a pariat totul pe această carte, iar dacă pierde la CCR, își pierde și dreptul de a guverna!

Și-atunci, încă o întrebare: în ce republică mai trăim, de fapt? Într-o democrație unde cetățenii decid sau într-o republică a pensiilor speciale, unde câteva mii de privilegiați stabilesc cine trăiește și cine cade?

La câtă tensiune s-a acumulat în societatea, un lucru e sigur – răbdarea românilor nu mai ține mult. Și, când se va rupe firul, nici cele mai mari pensii din lume nu-i vor salva pe cei care și-au bătut joc de noi, ani de zile, la adăpostul legii.